

FĂRĂ PACE

„Ei nu cunosc calea păcii.” (Isaia 59,8)

Pe multe fețe omenești se citește inscripția: „Fără pace!” și mult mai numeroși sunt aceia la care această inscripție nu este scrisă pe față, ci în inimă. Câte nădejdi spulberate, câtă nedumerire în furtunile vieții de jur împrejur. Sărmanii oameni nu știu de ce să se țină; stâlpii speranțelor lor s-au frânt ca tulpinile slabe de trestie, viața și viitorul îi privesc într-un mod sumbru, greu ca plumbul. În plus, apoi, chinul sufletesc, povara păcatelor, care împiedică inima să ajungă la pace, ca un zid înalt. Majoritatea oamenilor se gândesc că nu există nimeni care să le poată lua povara de pe inimă. Știi lucrul acesta? Oare este într-adevăr așa, că în mijlocul poporului nostru oamenii **nu cunosc calea spre pace?**

Când făcea ravagii războiul de șapte ani (între 1756-1763), în Silezia, Boemia, Moravia luptau împotriva austriecilor, în Saxonia împotriva armatei Reichului, pe Rin și în Westfalia împotriva francezilor, în Pomerania împotriva sudeților, în Prusia, Posen și în împrejurimi împotriva rușilor. Peste tot era luptă. Praga, Dresda, Breslau și Berlin au văzut dușmanul intrând și fugind iarăși. Nici un oraș, nici un sat nu era sigur, până când în cele din urmă s-a spus: „Va fi pace!” În 6 noiembrie 1762 a fost întâi un armistițiu, iar pe urmă, în 21 februarie 1763 a fost încheiată pacea la Hubertusburg, în Saxonia. Faptul că războiul de șapte ani se terminase, a fost ceva ce **au apucat să trăiască**. Pacea nu era doar tipărită în cărți și scrisă în pergamente, ci era realitate. Împușcatul se terminase, trupele s-au întors în garnizoanele natale, tot poporul putea să se ducă în pace la munca lui. Nimeni nu avea vreun drept să continue războiul; cine o făcea pe cont propriu era un rebel care își pierdea viața, căci împăratul încheiase pace; această realitate trebuiau s-o accepte toți. Da, toată lumea o putea savura.

Și Dumnezeu a încheiat o pace veșnic valabilă cu oamenii care I se supun. Se bazează pe o idee absolut falsă faptul că oamenii suspină și caută **cum ar putea să încheie pacea cu Dumnezeu. Pacea este încheiată, ea se bazează pe un fapt absolut valabil, pe lucrarea de la Golgota**. Dar întrebarea pentru orice om este aceasta: Am eu parte de această pace? Și dacă nu, cum ajung la ea?

Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. El nu le-a ținut în seamă fărădelegile și a trimis mesageri peste întinderile pământului la toate popoarele, care le-au rugat și le-au îndemnat în Numele marelui lor Stăpân: **Împăcați-vă cu Dumnezeu!** Toți cei care au primit și și-au însușit această veste crezând și având încredere că Fiul fără păcat al lui Dumnezeu **a purtat** vina și pedeapsa lor, pentru aceștia pacea este o **realitate veșnic valabilă**. Dar din nenorocire, majoritatea oamenilor trec pe lângă această realitate neatente. Evenimentul cel mai important al istoriei universale, **moartea Fiului lui Dumnezeu pe crucea de la Golgota**, nu exercită nici un efect asupra inimii și vieții lor. Orice altceva este pentru ei mai interesant și mai important decât acesta. Ei știu exact dacă în această cârciumă se bea bere de Kulmbach și în cârciuma aceea bere veritabilă de München. Studiază afișele de teatru, jurnalele de modă, buletinele bursei, au timp pentru tot – **numai acest mare fapt le este indiferent!** Mai ales dacă este vorba despre legături de dragoste, despre perspective de căsătorie sau ceva asemănător, atunci ei cred că în comparație cu acestea, pacea cu Dumnezeu nici nu poate fi luată în considerare. Nici o mirare că după aceea fac experiențe amare. Ce-i drept, unii recunosc cu rațiunea acea faptă mare pe care au învățat-o în școală și au citit-o adesea, dar în viața practică ei continuă războiul împotriva lui Dumnezeu, conștient sau inconștient, revolta față de sfânta Lui voință.

Legenda povestește despre un bătrân rege anglosaxon, că vasalii lui s-au ridicat împotriva lui într-o revoltă deschisă. Dar regele i-a adunat pe cei loiali și i-a înfrânt pe cei răsculați.

Totuși, el n-a dorit moartea dușmanilor lui. El s-a hotărât mai degrabă, în noaptea următoare victoriei, să aprindă o lumânare în poarta castelului său și să grațieze pe oricine dintre dușmanii săi, care-și va căuta adăpost la el cu cântă, atât timp cât va arde lumânarea. Vestea bună despre hotărârea plină de har a regelui s-a răspândit cu iuțeala focului printre dușmanii învinși, care după înfrângere fugiseră în pădurile din apropiere, știind bine ce i-ar aștepta dacă ar primi răsplata dreaptă pentru fapta lor. De aceea mulți s-au căit și s-au grăbit, în parte determinați de teamă, în parte biruiți de îndurarea regelui, au ieșit în liniștea nopții din ascunzătorile lor și au venit la castel. Cum tremura de așteptare temătoare și bucurie inima tuturor celor care vedeau poarta încă luminată de lumina de îndurare a lumânării! Ei s-au predat domnului și stăpânului lor care îi aștepta să fie milostiv cu ei și ei au găsit în fața lui ceea ce li se promisese: iertare deplină, har și pace. Dar ceilalți răsculați, care au refuzat îndurarea regelui lor sau au lăsat să treacă timpul lui de îndurare, au căzut sub dreapta lui judecată și au primit ce meritau faptele lor.

Și noi toți suntem din fire răzvrățiți față de Dumnezeu, dar neluând în seamă păcatele și vrăjmășia noastră, Dumnezeu a trimis la noi pe Fiul Său, „Prințul păcii”, pentru a ne mântui prin sângele Lui și să ne împace cu El. Dumnezeu ne oferă în Isus, Fiul Său, har fără plată și pace. De când a murit și a înviat Isus Hristos, arde „lumânarea” harului lui Dumnezeu. Mulți, mulți s-au supus chemării. Ei s-au întors la Dumnezeu, și-au mărturisit păcatele și au dobândit har. Ei sunt acum fericiți în dragostea și slujba lui Dumnezeu.

Și pentru tine, prietene, arde și luminează lumina harului, atâta timp cât inima și duhul tău este capabil să-L omagieze pe Dumnezeu, să apuce harul crezând. **Sentimentul nu are nimic a face cu acest fapt.** Atunci a fost vorba despre **credința** care a avut **încredere** în rege și i s-a **supus**, a **mers** într-adevăr acolo și l-a **omagiat**. Tot așa este și astăzi pentru tine. A fost pacea de la Hubertusburg un sentiment? O învățătură? Nu, a fost o **realitate**. Tot așa acum aproape 1900 de ani au devenit o **realitate** și harul lui Dumnezeu și pacea cu Dumnezeu, pe crucea de pe Golgota pentru toți cei fără pace, pentru toți oamenii împovărați de păcat. Această realitate este valabilă și toți oamenii care nu vor s-o recunoască, vor fi vinovați.

Este ceva cu totul greșit când oamenii care caută pace cu Dumnezeu, iau în considerație sentimentele lor. Bucuria, veselia, sărbătorile păcii încep abia **după** războiul de șapte ani, când pacea de la Hubertusburg a fost apucată de inimile oamenilor. Abia atunci s-a cântat „Te Deum” („Doamne-al slavei, te mărim”).

Atunci s-a petrecut ceva ciudat cu acest Te Deum; Frederic cel Mare a dat dispoziții capelmaistrului său, Graun, să-l pună să fie cântat în capela castelului Charlottenburg. La ora de seară poruncită, cântăreții și muzica erau pregătiți. Dar în loc de așteptata adunare strălucită a curții, împăratul a intrat singur în capelă; îmbrăcat în mantie, s-a așezat și a dat semnul de începere. El s-a gândit la perioada lungă și grea a războiului – dar acum era pace, pentru aceasta voia să-I mulțumească lui Dumnezeu.

Tot așa se duce și un om într-un loc liniștit pentru a fi singur cu Dumnezeu lui, să se bucure mult și să mulțumească după ce a apucat, crezând, pacea cu Dumnezeu prin sângele lui Isus. Nu va avea parte de pacea cu Dumnezeu nimeni care se așteaptă dinainte la sentimente fericite. Sentimentele vor fi o bază foarte nesigură. Noi avem una mai bună: **stânca Cuvântului lui Dumnezeu! Este scris!**

La marele evanghelist Spurgeon a venit o doamnă ca să vorbească cu el despre sufletul ei. Când a venit a doua oară, el a spus: „V-am spus limpede destul, că trebuie să vă bazați pe sângele lui Isus și să vă încredințați mâinilor Lui devotate. Ați făcut lucrul acesta?” Ea a spus: „Nu!” și l-a rugat pe Spurgeon să se roage pentru ea. El a răspuns: „Nu, foarte hotărât nu!” Uimită a întrebat: „Cum, într-adevăr nu vreți să vă rugați pentru mine?” – „Nu, nici n-aș ști pentru ce să mă rog. V-am arătat deslușit calea mântuirii și v-am arătat că veți merge la

pierzare dacă nu vreți s-o urmați și că dacă o veți accepta, **veți fi îndată mântuită**. Nu am nimic altceva să vă spun, decât să vă pun în față viața și moartea în Numele lui Dumnezeu!” Ea l-a rugat încă o dată: „Rugați-vă pentru mine!” – „Nu”, a spus el. „Oare pentru ce? Doriți să-L rog pe Dumnezeu să vă mântuiască fără credință? O, meritați să fiți osândită, dacă nu vreți să credeți. O, meritați dublu. Oare vreți să-L rog pe Dumnezeu să-Și reformuleze Evanghelia de dragul dumneavoastră și să vă lase în cer ca o excepție? Nu înțeleg deloc de ce ar face-o. Planul Său de mântuire este așa de simplu, încât îl puteți accepta, dar dacă nu vreți, nu am ce să-I cer lui Dumnezeu. Deci vă întreb: Vreți să credeți în Domnul Isus Hristos?” El a pus această întrebare în mod foarte hotărât. Imediat după aceea, doamna a spus cumpănind bine: „Dacă este așa, că pot să fiu mântuită prin credință, atunci cred **ce spune Scriptura despre Hristos** și pot să am încredere în El, căci El este Dumnezeu și a adus o jertfă suficientă. Da, acum, după ce am avut încredere în El, simt în clipa aceasta o pace venind peste mine. **Am încredere în El. Sunt sigură că sunt mântuită!**”

Prietene, tu, care citești aceste rânduri, ești fără pace? – Vino sub cruce ca un vinovat, privește la Acela care a purtat vina ta, apucă cu încrederea credinței realitatea că Isus te-a mântuit prin jertfa de pe Golgota; astfel ai pace cu Dumnezeu și totul este pus în ordine. Atunci poți să începi să intonezi marea cântare de laudă.